

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **Stama a. s.**, IČO 402 32 701
sídlem Vančurova 2, Lovosice
zastoupena advokátem JUDr. Vencislavem Sabotinovem
sídlem Mrázova 9, Litoměřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2022, č. j. 093601/2022/KUSK, ze dne 26. 7. 2022, č. j. 093602/2022/KUSK a č. j. 093603/2022/KUSK,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řešil místní poplatek za užívání veřejného prostranství v těsné blízkosti žalobkyniny prodejny stavebnin. Na veřejném prostranství se dlouhodobě skladovalo zboží

na paletách. Ve věci bylo sporné, komu toto zboží patří, a kdo je tedy poplatníkem tohoto poplatku. Žalobkyně tvrdila, že ohledně zboží uzavřela smlouvu o zajišťovacím převodu práva, a proto nepatří jí, nýbrž jiné společnosti coby zajištěnému věřiteli. Soud však ve shodě se správcem poplatku i s žalovaným dospěl k závěru, že se v řízení neprokázalo, že vlastnické právo přešlo na osobu od žalobkyně odlišnou, a proto dospěl k závěru, že pozemek užívala žalobkyně. Nedoplatek na poplatek za využití veřejného prostranství jí tedy správce poplatku vyměřil po právu.

Vymezení věci

2. Městský úřad Rakovník (dále jen „správce poplatku“) vydal dne 25. 4. 2022 tři platební výměry.
3. Platebním výměrem pod č. j. MURA/20746/2022 vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, a čl. 12 písm. f) obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 7/2017, o místních poplatcích (dále jen „vyhláška č. 7/2017“), podle pomůcek ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nedoplatek na místním poplatku za užívání veřejného prostranství za období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 ve výši 45 090 Kč.
4. Platebním výměrem pod č. j. MURA/20752/2022 vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona o místních poplatcích, a čl. 5 písm. f) obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 6/2019 (dále jen „vyhláška č. 6/2019“), o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, podle pomůcek nedoplatek na místním poplatku za užívání veřejného prostranství za období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 ve výši 61 770 Kč.
5. Platebním výměrem pod č. j. MURA/20756/2022 vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona o místních poplatcích, a čl. 5 písm. f) obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 3/2020, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství (dále jen „vyhláška č. 3/2020“), podle pomůcek, nedoplatek na místním poplatku za užívání veřejného prostranství za období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ve výši 49 700 Kč.
6. Žalobkyně se proti každému ze tří platebních výměrů odvolala. Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími (dále jen „napadená rozhodnutí“) odvolání zamítl a všechny platební výměry potvrdil.
7. Proti napadeným rozhodnutím brojí žalobkyně žalobami podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se, aby je soud zrušil.
8. Soud usnesením ze dne 28. 11. 2023, č. j. 43 Af 15/2022-37, řízení o všech třech žalobách spojil ke společnému projednání.

Žaloby

9. Žalobkyně namítá, že prvostupňová i napadená rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správce poplatku provedl místní šetření, při němž zjistil, že se na části pozemku p. č. st. 2208 v katastrálním území Rakovník (stejně jako všechny pozemky dále uváděné v tomto rozsudku), který tvoří veřejné prostranství v ulici Krinitova, nachází palety se zbožím. Už si ale neobstaral žádné důkazy k zodpovězení otázky, komu toto zboží patří. Závěr, že patří žalobkyni, je nepodložený. Žalobkyně přitom v minulosti (zejm. při vyměření téhož poplatku za rok 2018, o čemž se vedlo soudní řízení u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 Af 4/2020, a následně u NSS pod sp. zn. 4 Afs 215/2021) konzistentně

tvrdila, že zboží není její. Ve skutečnosti patřilo společnosti GS Reality a. s., která k němu tehdy měla zástavní právo. Pozemek p. č. st. 2208, jenž je veřejným prostranstvím, tak nevyužívá žalobkyně, nýbrž společnost GS Reality, která je i vlastnící pozemku. Žalobkyně tedy nemůže být poplatnicí tohoto poplatku.

10. Ani v řízeních, jež předcházela vydání napadených rozhodnutí, správce poplatku nedostál své povinnosti zjistit, komu zboží na paletách patří. Žalobkyně přitom již v podaných odvoláních upozornila na to, že 1. 1. 2019 žalobkyně a společnost GS Reality uzavřely smlouvu o zajišťovacím převodu práva, kterým zajišťují stávající (ze smlouvy o úvěru ve výši 50 000 Kč) i budoucí dluhy žalobkyně vůči společnosti GS Reality. Žalobkyně se touto smlouvou zavázala, že až do úplného splacení svých dluhů umístí na část pozemku p. č. st. 2208, která je veřejným prostranstvím, zboží v účetní hodnotě nejméně 50 000 Kč. Zboží na paletách je tedy ve vlastnictví společnosti GS Reality. Společnost GS Reality užívá svůj pozemek k umístění svého vlastního zboží, a proto je od placení místního poplatku osvobozena. S touto novou skutečností se správní orgány nevypořádaly, přestože odůvodňuje jiný postup než v řízení, jež se týkalo téhož poplatku za rok 2018.
11. Žalobkyně nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s předloženou smlouvou o zajišťovacím převodu práva. Argumentoval, že se neprokázalo, že zboží, jehož přítomnost na daném pozemku zjistil správce poplatku při místních šetřeních, odpovídá zboží, které tvoří předmět zajištění. Žalobkyně totiž nepředložila soupis tohoto zboží. K tomu žalobkyně uvádí, že ji správce poplatku k doložení dalších listin nevyzval, soupis však přikládá k žalobám. Podle žalobkyně však již z uzavřené smlouvy vyplývá, že předmět zajištění tvoří veškeré zboží, které je na pozemku p. č. st. 2208 uloženo. Podle smlouvy je rovněž přípustné, aby se předmět zajištění obměňoval.
12. Žalobkyně dále nemá za to, že by čemukoli vadilo, že se v její účetní závěrce, ani v účetní závěrce společnosti GS Reality (zveřejněných v obchodním rejstříku) neobjevila informace o hodnotě zboží, k němuž byl zřízen zajišťovací převod práva. V platebních výměrech za roky 2020 a 2021 navíc správce poplatku argumentuje stále týmiž účetními závěrkami z roku 2019. To nemá žádný vliv na platnost smlouvy. Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že by měla na platnost smlouvy vliv skutečnost, že zboží nacházející se na pozemku p. č. st. 2208 má zjevně vyšší hodnotu než 50 000 Kč. Za prvé jde o pouhou domněnku, protože hodnotu zabaleného zboží na paletách nemohl správce poplatku pohledem zveněšku stanovit ani přibližně, za druhé smlouva stanoví pouze minimální hodnotu předmětu zajišťovacího převodu práva, nikoli maximální. Hodnota zboží tak může být i vyšší. Konečně žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že správce poplatku postupoval shodně jako v řízení, jež se týkalo téhož poplatku za rok 2018, aniž žalobkyni přizval k místnímu šetření, nebo se jí alespoň dotázal, zda nedošlo ke změně okolností. Skutečnost, že společnost GS Reality nesplnila svou ohlašovací povinnost, nelze klást k tíži žalobkyni, nebo z ní dovozovat, že tato společnost vlastníci zboží není.
13. Žalobkyni tedy nevznikla ani ohlašovací ani poplatková povinnost. Žalobkyně odmítá, že by z její strany šlo o účelovou konstrukci vedenou snahou vyhnout se placení místního poplatku za využití veřejného prostranství.
14. Pokud by soud nepokládal napadená rozhodnutí z výše uvedených důvodů za nezákonná, domáhá se žalobkyně, aby neaplikoval právní úpravu obecně závazné vyhlášky slepě. V době, za niž byl vyměřen místní poplatek, se akcionáři obou společností (žalobkyně a společností GS Reality) shodovali – byli jimi paní Miluše Garabášová a pan Josef Garabáš –,

protože tyto společnosti spolu tvoří rodinný holding. Pozemek p. č. st. 2208 tak *de facto* patří týmž lidem, kteří jej využívají, byť vystupují jako akcionáři dvou různých právnických osob. Uložení poplatkové povinnosti by tak bylo v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02, podle něhož je třeba zabránit tomu, aby veřejná moc zpoplatňovala výkon vlastnického práva, protože by to bylo v rozporu s dobrými mravy.

15. Ve vztahu k platebním výměrům za roky 2020 a 2021 pak také žalobkyně namítá, že v jejich odůvodnění je hovořeno o užívání veřejného prostranství v roce 2019.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám uvádí, že se s argumentací žalobkyně k zástavnímu právu a k údajnému „rodinnému“ koncernu už vypořádal v napadených rozhodnutích, na jejichž odůvodnění odkazuje. Jak uvedl i krajský soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2021, č. j. 43 Af 4/2020-32, žalobkyně není – ani v případě koncernové provázanosti se společností GS Reality – vlastnící dotčeného pozemku.
17. Žalovaný je toho názoru, že předložená smlouva o zajišťovacím převodu práva, byla vytvořena pro účely řízení o místním poplatku, s cílem zakrýt skutečný stav, podle něhož je žalobkyně poplatnicí místního poplatku za užívání veřejného prostranství. Podle § 8 odst. 3 daňového řádu se právní jednání posuzují podle svého skutečného obsahu. I krajský soud v rozsudku sp. zn. 43 Af 4/2020 poukázal na to, že mnohem prozaičtější vysvětlení přítomnosti zboží na paletách na části pozemku p. č. st. 2208, která je veřejným prostranstvím, je skutečnost, že žalobkyně má vedle prodejnu stavebnin. Smlouvu o zajišťovacím převodu práva předložila žalobkyně až poté, co soud konstatoval, že neunesla důkazní břemeno. Na účelovost celé věci ukazují i některé formulace smlouvy. Například v čl. III odst. 2 a 3 se výslovně zmiňuje, že onu část pozemku p. č. st. 2208, jež je veřejným prostranstvím, žalobkyně neužívá, byť je takové konstatování pro předmět smlouvy zcela zbytečné. Nebo že se ve smlouvě sjednává, že zajištěné zboží bude pouze a jedině v žalobkynině provozovně v Rakovníku, ačkoli má žalobkyně tři další prodejny (viz její internetové stránky). Dále je příznačné, že se ve smlouvě sjednává možnost obměny zajištěného zboží, o čemž má být vždy vyhotoven písemný zápis (představující povinnou přílohu smlouvy) podepsaný oběma společnostmi. Z fotografií pořízených správcem poplatku při místních šetřeních je přitom patrné, že zboží se obměňovalo zhruba každý týden. To by znamenalo, že tato příloha smlouvy se musela měnit velmi dynamicky, což by vedlo k nutnosti neustále podepisovat další a další zápisy. Zjevná nepraktičnost takové dohody, jakož i to, že tyto zápisy žalobkyně v řízení nepředložila, svědčí o účelovosti celého ujednání. Některé takové zápisy předložila žalobkyně až společně s žalobou, tedy po koncentraci řízení, což nemůže nic změnit na tom, že v průběhu správního řízení neunesla důkazní břemeno.
18. Další okolností budící pochyby je, že se smluvní strany dohodly, že údajně zajištěné zboží má být umístěno právě a jedině na veřejném prostranství. Řádný hospodář by naopak požadoval jeho umístění někde v bezpečí (například v hlídaném a oploceném areálu některé z vícero žalobkyniných provozoven). A rovněž skutečnost, že zatímco na jedné straně smluvní strany v rámci „rodinného“ holdingu poměrně komplikovaně trvají na zajištění údajného úvěru skladováním zboží na veřejném prostranství, na druhé straně vůbec neřeší otázku nájemného za skladování zboží na pozemku.
19. Žalovaný navrhuje, aby soud žaloby zamítl.

Repliky

20. Žalobkyně v replikách podotkla, že není na místě se v právě posuzované věci odkazovat na závěry vyslovené krajským soudem ve věci sp. zn. 43 Af 4/2020. Tehdy soud řešil poplatek za období roku 2018, od té doby se však změnil skutkový stav. Zboží na veřejném prostranství již není předmětem zástavního práva k věcem movitým, nýbrž (smlouvou s účinky od 1. 1. 2019) předmětem zajišťovacího převodu práva, což žalovaný i ve vyjádření k žalobě zaměňuje, resp. pokládá za totéž. Pro rok 2018 snad tato argumentace platit mohla. Ovšem od roku 2019 je vlastníci zboží společnost GS Reality.
21. Žalobkyni se jeví, že žalovaný účelově vykládá veškeré skutkové okolnosti v její neprospěch a dospívá k závěru, že smlouva o zajišťovacím převodu práva slouží pouze a jedině k zastření toho, že veřejné prostranství ve skutečnosti užívá žalobkyně. Smlouva o zajišťovacím převodu práva není v žádném případě reakcí na rozhodnutí krajského soudu ve věci sp. zn. 43 Af 4/2020, už proto, že tam šlo o jiný právní institut. Žalobkyně nikdy netvrdila, že v roce 2018 bylo zboží předmětem zajišťovacího převodu práva. Jde-li o nejružnější výtky žalovaného vůči obsahu smlouvy o zajišťovacím převodu práva (stran přílišné podrobnosti některých ustanovení a údajné zbytečnosti jiných), podotýká žalobkyně, že mu nepřísluší hodnotit soukromoprávní ujednání, pro něž platí smluvní volnost. Ani to, zda strany jednájí s péčí řádného hospodáře nebo zda žalobkyně platí nájemné.
22. Jestliže žalovaný postrádal přílohy této smlouvy, měl žalobkyni k jejich předložení vyzvat v průběhu řízení, aby byly podklady pro rozhodnutí dostatečné. Ovšem i kdyby tyto přílohy, v nichž je vymezeno, jaké zboží bylo v kterém období předmětem zajištění, předložila, nebylo by možné to provedením místního šetření ověřit. Druhově určené zboží je totiž zabaleno.
23. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že by faktický koncern, jehož členy jsou jak žalobkyně, tak společnost GS Reality, neexistoval, protože jeho existence není zveřejněna na internetových stránkách. Takovou povinnost koncern nemá [§ 79 odst. 3 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) korporacích *a contrario*]. Nezveřejnění koncernu na internetových stránkách způsobuje jen to, že v něm zapojené společnosti nemohou využívat výhody, které ze zákona plynou přiznaným koncernům.

Jednání

24. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Stěžejní je podle žalobkyně, že uzavřela se společností GS Reality smlouvu o zajišťovacím převodu práva. Meritum sporu je jiné než v předchozích případech, v nichž byla argumentace založena na existenci zástavního práva. Bylo na žalovaném, aby náležitě zjistil skutkový stav v nyní projednávaných věcech. Napadená rozhodnutí nezohledňují nové argumenty, které je ale nyní třeba vypořádat. Žalovaný nepřipustně dovodil, že soukromoprávní subjekty nemohou uzavřít smlouvu se zdůvodněním, že je to účelové. Žalobkyně chápe, že důsledek pro žalovaného je, že nemá nárok na místní poplatek. Správce poplatku vybírá poplatek za užívání pozemku, který nevlastní. Sám za to platí minimální náhradu, a to až po výzvě. Kdyby toto nebylo připuštěno, dopouští se správce poplatku prakticky bezdůvodného obohacení. Místní poplatek nemůže být ukládán vlastníku pozemku, který jej sám využívá. Žalobkyně a GS Reality jsou rodinným holdingem. Nikdo nepočítal s tím, že nastane důsledek spočívající v povinnosti platit místní poplatek. Žalobkyni nebylo umožněno, aby

se k věci znovu vyjádřila a aby byla přítomna místnímu šetření. Místní poplatek byl vyměřen v době, kdy ztroskotaly pokusy o jednání o odkupu pozemků městem. Do té doby žádný problém nebyl. Žalobkyně stavebniny provozuje už od 90. let, snaží se fungovat tak, aby nikoho neomezovaly.

25. Žalovaný uvedl, že argumentaci rodinným holdingem již vyvrátil NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2023, č. j. 4 Afs 215/2021-44 (kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku sp. zn. 43 Af 4/2020). Smlouva je simulovaným úkonem. Poplatkem není zatížen vlastník, ale třetí osoba vlastníci pozemek. Z historie případu vyplývá, že se žalobkyně snaží vymanit z povinnosti platit místní poplatek.
26. Při jednání provedl soud důkaz vyhláškami č. 7/2017, č. 6/2019 a č. 3/2020 (tyto vyhlášky předložil soudu žalovaný, ale součástí správního spisu nejsou). Pro věc podstatné skutečnosti, které z nich vyplývají, soud rekapituluje níže.

Posouzení žaloby soudem

Splnění podmínek řízení

27. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a mají všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto žaloby věcně projednal. Při přezkumu napadených rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Relevantní právní úprava

28. Podle § 1 písm. c) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za užívání veřejného prostranství.
29. Podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích se poplatek za užívání veřejného prostranství vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl.
30. Podle § 4 odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatek za užívání veřejného prostranství platí fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v odstavci 1.
31. Podle čl. 1 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 7/2017 město Rakovník zavádí poplatek za užívání veřejného prostranství. Shodná úprava je obsažena v čl. 1 odst. 1 vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020.
32. Podle 8 odst. 1 vyhlášky č. 7/2017 se poplatek za užívání veřejného prostranství vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby filmových a televizních děl. Shodná úprava je obsažena v čl. 2 odst. 1 vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020.

33. Podle 8 odst. 2 vyhlášky č. 7/2017 poplatek za užívání veřejného prostranství platí fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v odstavci 1. Shodná úprava je obsažena v čl. 2 odst. 2 vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020.
34. Čl. 9 vyhlášky č. 7/2017 stanoví, že poplatek podle této vyhlášky se platí za užívání veřejných prostranství, která jsou uvedena jmenovitě v příloze č. 1. Shodná úprava je obsažena v čl. 3 vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020.
35. Každá z vyhlášek č. 7/2017, č. 6/2019 a č. 3/2020 má přílohu č. 1, která obsahuje mj. seznam ulic, které jsou veřejnými prostranstvími. Podle seznamu ulic je jednou z nich i ulice Krinitova, v níž se nachází dotčený pozemek.
36. Podle čl. 14 odst. 2 písm. l) vyhlášky č. 7/2017 jsou od poplatku osvobozeny osoby v případě, že užívají veřejné prostranství, která jsou v jejich vlastnictví. Shodná úprava je obsažena v čl. 7 odst. 3 písm. c) vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020.

Podstatný obsah správního spisu

37. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
38. Dne 5. 3. 2018 vyzval správce poplatku žalobkyni ke splnění ohlašovací povinnosti ve vztahu k místnímu poplatku za využití veřejného prostranství – skládky v ulici Krinitova na pozemku p. č. st. 2208. Současně ji poučil, že pokud výzvě nevyhoví, zjistí výši poplatku podle pomůcek. Dne 19. 3. 2018 se žalobkyně k výzvě vyjádřila tak, že poukázala na shodnou vlastnickou strukturu žalobkyně, která pozemek užívá, a společnosti GS reality, která jej vlastní.
39. Součástí správního spisu jsou dále úřední záznamy o místních šetřeních, která probíhala s frekvencí jednou až dvakrát měsíčně. Jejich součástí je vždy informace o tom, kolik palet se zbožím bylo na veřejném prostranství umístěno (tj. kolik metrů čtverečních zabíraly) a fotografie. Pro posuzovanou věc jsou podstatná místní šetření od ledna roku 2019 do prosince roku 2021. Dne 25. 4. 2022 vydal správce poplatku tři platební výměry, jejichž výroky soud rekapituloval v bodě 3 až 5 tohoto rozsudku.
40. Dne 16. 5. 2022 podala žalobkyně proti třem platebním výměrům samostatná (avšak identická) odvolání. K nim přiložila smlouvu o zajišťovacím převodu práva a uvedla, že zboží na veřejném prostranství bylo předmětem zajišťovacího převodu práva, který sloužil k zajištění pohledávky, kterou má za žalobkyní společnost GS Reality. Bylo tedy ve vlastnictví jiné společnosti a žalobkyni tím pádem nevznikla ani ohlašovací, ani poplatková povinnost.
41. Ve dnech 20. 7. 2022 a 26. 7. 2022 vydal žalovaný napadená rozhodnutí, jimiž podaná odvolání zamítl a platební výměry potvrdil. Jejich (identická) odůvodnění soud rekapituluje v bodě 46 tohoto rozsudku.

Správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu

42. Stěžejní námitkou je, že správce poplatku nedostatečně zjistil skutkový stav (stran vlastnictví movitých věcí uložených na veřejném prostranství), neobstaral si dostatek podkladů a žalovaný toto pochybení nenapravil.
43. Soud na tomto místě připomíná, že v řízení ve věcech místních poplatků se postupuje podle daňového řádu, jelikož místní poplatek je „daní“ ve smyslu daňového řádu [§ 2 odst. 3 písm.

a) daňového řádu]. I v tomto řízení se tedy uplatní obecné principy související s rozložením důkazního břemena v daňovém řízení, zejména pak zásada, že daňový subjekt (poplatníka poplatku) tíží důkazní břemeno k prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 92 odst. 3 daňového řádu). To sice nebrání správci poplatku vyhledávat a zohledňovat důkazy bez ohledu na návrhy poplatníků, a to jak ve prospěch, tak v neprospěch, aby došlo ke správnému zjištění, stanovení a vybrání poplatku (což ostatně správce v nyní posuzované věci učinil, neboť zcela mimo důkazní aktivitu žalobkyně sám pravidelně prováděl místní šetření za účelem zjištění skutečného stavu na veřejném prostranství). Neznamená to však, že by správa daní (poplatků) byla ovládána zásadou vyšetřovací, která přenáší odpovědnost za zjištění skutkového stavu na orgán veřejné moci.

44. Tvrdila-li tedy žalobkyně v podání ze dne 19. 3. 2018 v reakci na výzvu ke splnění ohlašovací povinnosti ze dne 5. 3. 2018, že ji ohlašovací povinnost netíží, neboť nevlastní věci uložené na veřejném prostranství, bylo její povinností tuto skutečnost také prokázat. To se jí ale ve správním ani soudním řízení nepodařilo. Platebním výměrem ze dne 7. 6. 2019 správce poplatku žalobkyni vyměřil místní poplatek za období roku 2018 (tento platební výměr byl předmětem řízení vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 43 Af 4/2020 a následně NSS pod sp. zn. 4 Afs 215/2021). V něm žalobkyni upozornil na to, že svá tvrzení ničím neprokázala ani nedoložila. Žalobkyně pak nepředložila ani nenavrhla žádný důkaz k prokázání tohoto svého tvrzení ani v odvolání proti tomuto platebnímu výměru [srov. § 112 odst. 1 písm. e) daňového řádu].
45. Správce poplatku pak v letech 2019 až 2021 pokračoval v pravidelném provádění místních šetření, při nichž zjistil, že skutkový stav zůstal neměnný (tedy že se na veřejném prostranství sousedícím s žalobkyninou prodejnou stavebnin stále nachází stavební materiál). V průběhu těchto tří let žalobkyně se správcem poplatku žádným způsobem nekomunikovala a nikdy v průběhu této doby žádné důkazy nepředložila. Nelze proto správci poplatku vytýkat, že následně (poté, co zdejší soud zamítl žalobkyninu žalobu proti rozhodnutí týkajícího se období roku 2018) vydal tři platební výměry, které předcházely vydání napadených rozhodnutí. Z pohledu správce poplatku se nic nezměnilo – žalobkyně v uvedených obdobích nadále veřejné prostranství využívala a její obrana před vyměřením poplatku za období roku 2018 před soudem neobstála. Až v odvolání proti platebním výměrům s poukazem na smlouvu o zajišťovacím převodu práva tvrdila, že zboží uložené na veřejném prostranství nevlastní. Žádné další důkazy k prokázání tohoto tvrzení však nepředložila. Žalovaný neměl předloženou smlouvu za dostačující k prokázání tohoto tvrzení (s čímž se soud ztotožňuje, viz níže). Ani v odvolacím řízení pak neměl žalovaný povinnost (ani v řízení v I. stupni správce poplatku) žalobkyni vysvětlovat, co přesně má doložit, aby prokázala svá tvrzení. Důkazní břemeno, jak už bylo řečeno, leží na žalobkyni. Žalovaný přitom nedoplňoval dokazování ani nedospěl k jinému závěru než správce poplatku, a nebyl tak ani v tomto ohledu povinen žalobkyni vyzývat k navržení důkazních prostředků v odvolacím řízení či ji se svým stanoviskem seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí (§ 115 odst. 2 daňového řádu).
46. Všechna tři napadená rozhodnutí, jejichž odůvodnění se téměř shodují, stojí na tom, že žalobkyně v řízení neprokázala své tvrzení, že veřejné prostranství na části pozemku p. č. st. 2208 neužívá ona sama, nýbrž společnost GS Reality. Žalovaný nezpochybnil existenci ani platnost smlouvy o zajišťovacím převodu práva uzavřenou mezi žalobkyní a společností GS Reality, argumentoval však, že žalobkyně neprokázala, že by každé konkrétní zboží nacházející se na onom veřejném prostranství v každém okamžiku v období od 1. 1. 2019 do

31. 12. 2021 bylo ve vlastnictví společnosti GS Reality, která je coby vlastnice tohoto pozemku od poplatku osvobozena. Správce poplatku prováděl v průběhu let 2019-2021 pravidelná místní šetření, při nichž zjistil, že se zboží skladované na daném pozemku neustále obměňovalo (přesně je to zachyceno ve správním spisu na záznamech z těchto šetření včetně při nich pořízených fotografií a shrnuto ve třech platebních výměrech), a to pokud jde o množství (resp. počet zabraných metrů čtverečních) i o jeho druh. Ve smlouvě si strany sjednaly, že se zboží může měnit, ale musí o tom být vždy pořízen protokol podepsaný oběma stranami, který je nedílnou součástí smlouvy. Tyto protokoly však žalobkyně nedoložila, a proto nelze říci, zda bylo konkrétní zboží v konkrétním období skutečně majetkem společnosti GS Reality, nebo nikoli. Tím spíše pokud hodnota zboží zjevně převyšuje výši dluhu, který zajišťuje (50 000 Kč). O hodnotě zajištěného zboží se nezmiňuje účetní závěrka žalobkyně, ani společnosti GS Reality. Žalovaný uzavřel, že se neprokázalo, že by veřejné prostranství užívala osoba odlišná od žalobkyně, a proto má nadále za to, že je komerčně užívá právě žalobkyně.

47. Soud nepřehlédl, že zatímco v napadených rozhodnutích žalovaný argumentoval tím, že žalobkyně neprokázala, že bylo skladované zboží ve vlastnictví společnosti GS Reality, ve vyjádřeních k žalobám vede argumentaci podstatně odlišným směrem. Nově akcentuje účelovost smlouvy o zajišťovacím převodu práva a poukazuje na jednotlivé aspekty tohoto právního jednání, které mají prokazovat, že jeho jediným účelem bylo obejít poplatkovou povinnost. Naznačuje, že by bylo namístě na věc aplikovat § 8 odst. 3 daňového řádu a smlouvu posuzovat podle jejího skutečného obsahu. Tyto nové úvahy, které žalovaný prezentoval až ve vyjádřeních k žalobám, ovšem nemají pro posuzování zákonnosti napadených rozhodnutí žádný význam (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Podstatná je argumentace, která se objevila v odůvodnění platebních výměrů, resp. napadených rozhodnutí, kterou soud reprodukoval v bodě 46 tohoto rozsudku. Z ní bude soud při posuzování zákonnosti napadených rozhodnutí vycházet.
48. Soud má za to, že správce poplatku (potažmo žalovaný) zjistil skutkový stav dostatečně.
49. V řízení není sporné, že zboží na části pozemku p. č. st. 2208, které je veřejným prostranstvím, umísťuje žalobkyně. Žalobkyně ovšem tvrdí, že vlastníci tohoto zboží není ona, nýbrž společnost GS Reality. To má prokazovat smlouva o zajišťovacím převodu práva uzavřená dne 1. 1. 2019, podle které se zboží uložené na tomto pozemku stává – coby předmět zajišťovacího převodu vlastnického práva – vlastnictvím společnosti GS Reality, čímž se zajišťují dluhy žalobkyně.
50. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že smlouva o zajišťovacím převodu práva sama o sobě neprokazuje, že každá paleta se zbožím, které správce poplatku při místních šetřeních zachytil na předmětném veřejném prostranství, byla skutečně předmětem zajišťovacího převodu práva, tj. že bylo v každém v dotčených obdobích ve vlastnictví společnosti GS Reality. Smlouva nesporně vytváří předpoklady pro to, aby tomu tak bylo, ale jestli k tomu skutečně došlo, se v řízení neprokázalo. To je přitom nezbytně třeba, protože osvobození vlastníka pozemku od poplatku za užívání veřejného prostranství (v intencích závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu Pl. ÚS 21/02) je vázáno na to, že veřejné prostranství skutečně užívá právě sám vlastník pozemku a nikoli osoba od něj odlišná.
51. Žalobkyně naopak tvrdí, že z čl. III. odst. 3 smlouvy o zajišťovacím převodu práva jednoznačně vyplývá, že předmět zajištění tvoří veškeré zboží, které je na pozemku p. č. st. 2208 uloženo, a proto není třeba dalších listin. To však není pravda. V tomto

ustanovení je obsažen pouze závazek žalobkyně umístit na část pozemku p. č. st. 2208, která je veřejným prostranstvím, zboží v minimální účetní hodnotě 50 000 Kč. Čl. III. odst. 5 smlouvy zakotvuje možnost obměny předmětu zajištění. Předmět zajištění pak smlouva nevymezuje jako veškeré zboží, které se nachází na uvedeném pozemku, nýbrž (v čl. III odst. 5) jako to zboží, jež je uvedeno v nejnovějším zápisu podepsaném oběma smluvními stranami. Jestliže žalobkyně tyto zápisy nepředložila, pak není prokázáno, že se zboží stalo vlastnictvím společnosti GS Reality. Jinými slovy, aby se určitá paleta se zbožím stala součástí předmětu zajištění, je to podmíněno písemným souhlasem věřitele (společnosti GS Reality), který má podobu zápisu podepsaného oběma smluvními stranami, a jejím následným umístěním na sjednanou část pozemku p. č. st. 2208. Pouhé její umístění na tento pozemek k převodu vlastnického práva podle předložené smlouvy nestačí. Tuto skutečnost nemohlo prokázat ani prohlášení společnosti GS Reality, že k okamžiku podání žaloby dosud nedošlo k nepodmíněnému převodu vlastnického práva věcí tvořících předmět zajištění. Soud jím proto neprovedl důkaz.

52. Žalobkyně namítá, že i kdyby v poplatkovém řízení tyto zápisy (dokládající obměnu zajištění, včetně toho, že došlo k převodu vlastnického práva ke konkrétnímu zboží) předložila, správce poplatku by beztak nemohl zjistit, zda odpovídají stavu, který zachytil na fotografiích pořízených při místním šetření. Zboží je totiž zabalené tak, že z fotografií nelze zjistit, o co jde. K tomu soud uvádí, že se jedná o hypotetickou připomínku, protože – jak již bylo řečeno – žalobkyně v řízení neprokázala, jaké zboží bylo v jaké době na pozemku umístěno, a tím pádem ani to, že se stalo vlastnictvím společnosti GS Reality. Správce poplatku tedy neměl žádné údaje o zboží, které by mohl s pořízenými fotografiemi porovnávat. Soud však nesouhlasí s tím, že by takové srovnání vůbec nebylo možné. Pochopitelně by nebylo možné přesně zjistit, zda na fotografiích zachycené balíky obsahují to, co mají podle zápisu obsahovat – i když některé z nich zabaleny nejsou, nebo je balení opatřeno označením svého obsahu. Bylo by však možné alespoň rámcově sledovat, zda obměna předmětu zajištění na základě zápisů odpovídá pohybu zboží na místě (zda množství palet přibýlo jak na papíře, tak ve skutečnosti apod.), což by mělo vliv na posouzení věrohodnosti listin předložených žalobkyní. To však není podstatné, neboť klíčové je to, že pokud ani podle případných (nedoložených) zápisů, by nebylo možno věrohodně prokázat, že zboží uložené na dotčeném pozemku je tím, které má sloužit k zajištění pohledávky (tedy že zboží zjištěné při místním šetření odpovídá zboží uvedenému v případném zápisu), jde plně k tíži žalobkyně. V souladu s principy, jakými je v daňovém (a tedy i poplatkovém) řízení rozloženo důkazní břemeno, totiž bylo právě na žalobkyni, aby prokázala, že faktický stav odpovídal stavu, který deklarovala (a který měl vyplývat ze smlouvy o zajišťovacím převodu práva), a který by mohl vést k závěru, že jí poplatková povinnost netíží.
53. Žalobkyně spolu s žalobami předložila dvě tabulky označené *Stav zajištění k 1. 1. 2019* a *Stav zajištění k 22. 7. 2022*, které bez jakéhokoli záhlaví obsahují výčet zboží, jeho množství, počet palet a jeho hodnotu. Žalobkyně navrhla jejich provedení jako důkazu při jednání. Uvedené tabulky jsou však již součástí správního spisu (žalobkyně je přiložila k odvolání proti platebnímu výměru, jímž byl vyměřen poplatek za období od 1. 1. 2022 do 26. 9. 2022). Soud jimi proto dokazování neprováděl. Konstatuje však, že tyto tabulky nemají podobu zmíněného oběma stranami podepsaného zápisu, a proto nevypovídají nic o tom, zda bylo vlastnické právo skutečně převedeno na společnost GS Reality. Soud také podotýká, že vzhledem k pravidelné obměně zboží zhruba každý týden, by měla žalobkyně disponovat celou složkou zápisů za celé období let 2019-2021. I kdyby tabulky měly smlouvou předvídanou formu, lze z nich zjistit jen to, jaké zboží v jaké hodnotě bylo na předmětném

veřejném prostranství umístěno k oběma uvedeným datům, přičemž jde o 1. 1. 2019, tedy o první den z celého tříletého období, za který byl žalobkyni platebními výměry vyměřen místní poplatek, a o den 22. 7. 2022, který zjevně spadá zcela mimo období, za něž byl v nyní projednávané věci žalobkyni poplatek vyměřen. Předložené tabulky tedy nevypovídají nic o tom, jaké zboží zde bylo umístěno v každém okamžiku (resp. v každém okamžiku jeho obměny na veřejném prostranství) období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2021.

54. Soud rovněž předpokládá, že každá obměna předmětu zajištění v hodnotě minimálně 50 000 Kč (mohla ovšem být i mnohem vyšší – podle *Stavu zajištění k 22. 7. 2022* přesahovala hodnota umístěného zboží 120 000 Kč, což dokonce převyšuje zajištěný dluh, který může podle čl. II. odst. 2 smlouvy činit maximálně 100 000 Kč) musí mít svůj odraz v účetnictví žalobkyně, které mohla k prokázání svých tvrzení předložit, avšak neučinila tak. V tomto ohledu nelze přisvědčit ani výtce žalobkyně, že skutečnost, že v příloze k účetní závěrce nebyla uvedena žádná informace o hodnotě zboží, ke kterému byl zřízen zajišťovací převod práva, neznámá, že tento převod práva nebyl realizován. Tato skutečnost sice sama o sobě skutečně o takovém závěru nesevřčí. Ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi však nasvědčuje k tomu, že k plnění smlouvy o zajišťovacím převodu práva nedocházelo tak, jak bylo ujednáno. Znamená též to, že se správci poplatku ani na základě veřejně přístupných údajů obsažených ve sbírce listin nepodařilo zajistit důkazy, které by podporovaly tvrzení žalobkyně, a tedy přispívá též k závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Je pravdou, že v napadených rozhodnutích vztahujících se k obdobím 2020 a 2021 žalovaný odkázal na neaktuální účetní závěrku k 31. 12. 2019. Žalobkyně však netvrdí (tím méně dokládá), že by účetní závěrky k účetním obdobím 2020 a 2021 již přílohu obsahující zmiňované skutečnosti obsahovaly. Tato nepřesnost v odůvodnění dvou napadených rozhodnutí tedy nemá vliv na jejich zákonnost.
55. Žalobkyně se v replikách ohradila vůči tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně odkázal na závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku ve věci sp. zn. 43 Af 4/2020. Ten se totiž týkal období roku 2018, v němž žalobkyně tvrdila, že zboží na pozemku p. č. st. 2208 je předmětem zástavního práva, zatímco v letech 2019, 2020 a 2021 už bylo zboží předmětem zajišťovacího převodu práva. To podle žalobkyně žalovaný nerozlišuje. Žalobkyně má pravdu v tom směru, že žalovaný v napadených rozhodnutích i ve vyjádřeních k žalobě skutečně tyto dva různé soukromoprávní instituty rozlišuje nedostatečně. To však nemění nic na tom, že žalovaný posoudil smlouvu o zajišťovacím převodu práva správně, jak o tom byla řeč výše (v bodech 50 a násl. tohoto rozsudku). Na rozsudek zdejšího soudu v uvedené věci se žalovaný odkazoval jednak proto, že ani tehdy se žalobkyni nepodařilo unést důkazní břemeno, jednak proto, že i tehdy řešil námitku, že žalobkyně a společnost GS Reality jsou součástí rodinného holdingu, což má odůvodňovat osvobození od místního poplatku (více k této námitce viz body 60 a násl. tohoto rozsudku). Soud tedy nevidí důvod, proč by byl odkaz na rozsudek zdejšího soudu v předchozí věci nepřipadný.
56. Žalobkyně se konečně vymezila vůči tvrzení žalovaného, že hodnota zboží umístěného na veřejném prostranství výrazně převyšuje hodnotu zajištěného dluhu, tj. 50 000 Kč. To jednak nemůže žalovaný na základě fotografií zabaleného zboží přesně určit, jednak to smlouva nevylučuje. Žalobkyni lze dát zapravdu, že hodnotu zabaleného zboží lze určit jen rámcově. Správce poplatku, resp. žalovaný jí v odůvodnění svých rozhodnutí uváděli spíše jako doplňující okolnost směřující k závěru, že smlouva o zajišťovacím převodu práva nebyla realizována podle podmínek, které jsou v ní uvedeny (šlo tedy o určitý zárodek úvah o

účelovosti smlouvy o zajišťovacím převodu práva, na kterých však žalovaný odůvodnění napadených rozhodnutí nepostavil, protože pro neprokázání tvrzení, že je vlastníkem zboží společnost GS Reality, se k uvedeným úvahám vůbec nedostal). Okolnost, jaká byla skutečná hodnota zboží uloženého na veřejném prostranství, však není vůbec rozhodná pro posouzení stěžejní sporné otázky, zda jeho vlastníkem byla žalobkyně, či nikoli. I kdyby se správci poplatku, případně žalobkyni podařilo hodnotu uloženého zboží v tom kterém okamžiku prokázat, nijak by to nepřispělo k objasnění otázky, kdo byl jeho skutečným vlastníkem.

57. Námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, je nedůvodná.
58. Žalobkyně má pravdu, že v platebních výměrech na období let 2020 a 2021 je nesprávně uvedeno, že „část veřejného prostranství v roce 2019“ užívala žalobkyně. Jedná se však o zjevnou chybu v psaní způsobenou zřejmě tím, že všechny tři platební výměry byly vydány v jeden den a údaj o roce 2019 zůstal ve dvou platebních výměrech týkajících se jiných období v důsledku prostého zkopírování. Není však žádných pochyb, že se dané platební výměry týkají právě období let 2020 a 2021, což plyne jednak z jejich výroků, a také z tabulek na s. 2, které obsahují výpočet daně podle jednotlivých úseků daných let na základě toho, kdy byla v jednotlivých letech prováděna místní šetření – tyto tabulky pak obsahují správná data z let 2020 a 2021 odpovídající datům, kdy byla provedena místní šetření. Uvedená dílčí nesprávnost odůvodnění těchto platebních výměrů tedy nemá žádný vliv na jejich zákonnost, a není tedy důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí, která je potvrdila.
59. Nedůvodná je též námitka, že správce poplatku měl žalobkyni přizvat k místnímu šetření. Podle § 78 odst. 2 daňového řádu je totiž možno provádět vyhledávací činnost, kterou je i místní šetření, bez součinnosti s daňovým subjektem.

Vyměření poplatku žalobkyni není v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/02

60. Žalobkyně dále upozorňuje na to, že i kdyby soud shledal, že pozemek p. č. st. 2208 využívá žalobkyně, nemá obecně závazné vyhlášky aplikovat slepě. Soud by měl zohlednit, že v obdobích, za která byl vyměřen poplatek za využití veřejného prostranství, se akcionáři žalobkyně a společnosti GS Reality shodovali. Obě společnosti totiž tvoří rodinný holding. V důsledku toho tak pozemek p. č. st. 2208 *de facto* patří týmž lidem, kteří jej využívají, byť vystupují jako akcionáři dvou různých právnických osob. V takovém případě by uložení poplatkové povinnosti bylo v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02, podle něhož je třeba zabránit tomu, aby veřejná moc zpoplatňovala výkon vlastnického práva, protože by to bylo v rozporu s dobrými mravy.
61. Soud totožnou argumentaci už jednou odmítl v rozsudku sp. zn. 43 Af 4/2020, v jehož bodě 33 ji označil za irelevantní. Žalobkyně má vlastní právní osobnost, tedy způsobilost mít práva a povinnosti, a je osobou odlišnou od společnosti GS Reality, i od fyzických osob, které podle žalobkyně obě tyto společnosti vlastní (disponují podíly na těchto společnostech). Skutečnost, že určitá společnost je součástí koncernu (ať již jako společnost ovládající či ovládaná), jí nezakládá vlastnické právo k věcem vlastněným jinými koncernovými společnostmi. Žalobkyně tedy – i v případě koncernové provázanosti s GS Reality, jejíž existenci soud pro nadbytečnost nezkoumal – není vlastníkem dotčeného pozemku, a proto se na ni nemůže vztahovat osvobození podle čl. 14 odst. 2 písm. l) vyhlášky č. 7/2017 [resp. podle v čl. 7 odst. 3 písm. c) vyhlášek č. 6/2019 a č. 3/2020]. Smyslem osvobození vlastníka pozemku, který byl vyhláškou označen jako veřejné

prostranství, je zabránit tomu, aby byl zpoplatněn výkon vlastnického práva veřejnou mocí (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/02). Žalobkyně však vlastníkem dotčeného pozemku není, tudíž ani z hlediska účelu citované úpravy by nedávalo její osvobození od tohoto poplatku dobrý smysl.

62. Soud nevidí důvod, proč by měl na svých tehdejších závěrech cokoli měnit, a proto se jich přidržel. Žalobkyně nemůže mít obojí – tedy využívat toho, že právnická osoba má vlastní právní osobnost, a současně se domáhat toho, aby správce poplatku při svém rozhodování bral do úvahy osoby jejích akcionářů.
63. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

64. Žalobní námitky nejsou důvodné. A soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Proto žaloby zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Jen pro úplnost soud dodává, že z větší části sdílí domněnky žalovaného o účelovosti smlouvy o zajišťovacím převodu práva, které zmínil ve vyjádřeních k žalobám. Jakkoli může žalobkyně v soukromoprávních vztazích právně jednat podle své vlastní vůle a platně uzavřít i smlouvu, která z vnějšího pohledu působí zcela iracionálně a nelogicky, nemůže očekávat, že v takovém případě bude mít její jednání zamýšlené účinky i ve vztazích veřejnoprávních. Žalovaný ve vyjádření k žalobě naznačil, že by se mohlo jednat o simulované právní jednání (§ 8 odst. 3 daňového řádu), soud má spíše za to, že by mohlo jít o zjevné zneužití práva (§ 8 odst. 4 daňového řádu). V posuzované věci žalovaný na předloženou smlouvu o zajišťovacím převodu práva neaplikoval ani jedno z těchto ustanovení (dospěl k závěru, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala, přičemž tato úvaha by případně byla na místě až tehdy, pokud by je prokázala), a proto se tím ani soud blíže nezabýval. Pokládá však za potřebné do budoucna (např. pro další období) jasně vyslovit, že jednáním, která zneužívají právo, obecně nemíní poskytovat ochranu.
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a podle obsahu spisu mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu